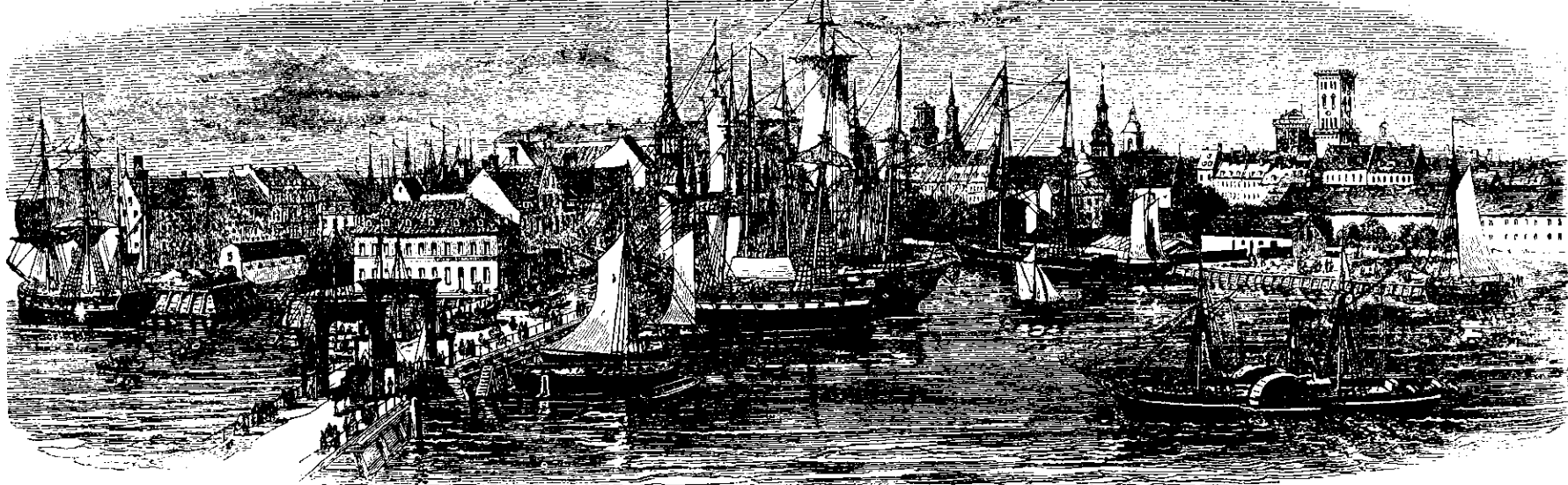

Illustreret Tidende.

Nr. 52.]

Udkommer hver Søndag.

Kjøbenhavn den 23. September 1860.

2 Rdlr. Kvartalet.

[1te Bind.

Indhold.

Bocciaspilleren. — Ugens Politik. — Ankomst til Italien, af C. Henrik Scharling. — En Urtafel af Thorvaldsen. — Den kongelige Vandkiste. — Lima og Pimenerne. — Holsteinborg. — Til en ung Pige, Digt af Carl Andersen. — Den Føderingsfest som Mariag til Jordlovsfestideller hos Hesten, af G. Westring. — Meddelelser af blandet Indhold.

Bocciaspilleren.

Konstmuseet i Kjøbenhavn har i denne Tid modtaget en værdifuld Forgøelse i en Statue af Billedhugger Christian Freund. Museets indskrænkede Midler have ikke tilladt at faae den udført i Marmor; det er kun Gipsmodellen, der er opstillet; men derfor vil den vel neppe være mindre velkommen for Museets Besøgere.

Ved Synet af denne smukke unge Mand i høiet Stilling, med en Kugle i Haanden, som han er ifærd med at kaste ud, og med Blikket opmærksomt sigtende paa det Maal, han vil naae, vilde de fleste af vore Landsmænd maaskee antage ham for en Keglespiller. Een eller Anden vil maaskee synes, at vore Keglebaner med den eensformige Stoi af de faldende Kegler og den rullende Kugle, med Reglereiserens ufsjønne Naab: „To Skjæve, tre Lange, alle Ni“ o. l., og med den Naahed, som ofte er forbunden dermed, snarere burde være Gjenstand for en Teniers humoristiske Pensel, end for en saadan Idealisering; han vil maaskee ikke kunne finde sig i Statuens antike Udseende. Den, der hender mere til Keglespillet, vil maaskee bebreide Konstneren, at han har gjort Kuglen for lille, og at han har givet Spilleren ikke een, men tre Kugler. Vi kunne helbigvis berolige dem begge; thi det er ingen Keglespiller, der er fremstillet, men en italiensk Bocciaspiller. Det Spil, han øver, har forsaavidt Lighed med Keglespillet, som Kuglen kastes paa Jorden, men minder ellers i det Hele mere om Billardspillet.

Den, der vil gjøre sig bekendt med det levende Forbillede for denne Figur, maa altsaa begive sig til Italien, til det Land, hvor et mildere Klima udbiller Legemets Former til en større Fuldommenhed end hos os, og gjør Menneskene i en højere Grad til Naturens Børn end herhjemme; til det Folk, hos hvem enhver Legemsbevægelse paa det klareste afspeiler det aandelige Liv, der fremkalder den, og hvor den klassiske Oldtid med al sin Skjønhedsfulde endnu gaar igjen paa saa mangfoldige Punkter. Det er ikke enhver Reisende, der faaer et italiensk Bocciaspil at see. Man spiller for sin egen, men ikke for de Fremmedes Forsnielse, og trækker sig derfor tilbage til mere afslidtes Steder. Det kan dog sees selv i Rom's umiddelbare Nærhed. Naar man sætter over Tiberen med Færgen til Ripetta, kommer man til et lille, nanseeligt Vertshuus eller Biinkneipe, foran hvilken en rummelig Plads er planeret til Bocciaspil, og det mangler sjældent paa Spillere. Spillet bestaar deri, at en lille Kugle kastes ud, og Spillerne, der hver ere forsynede med tre større Kugler, kapper om hvem der kan komme nærmest til den ublagte.

Spillerne dele sig i to Partier; Kuglerne blive snart kastede snart trillede ud, og det gjælder ikke blot om selv at nærme sig til Ublæggeren saa meget som muligt, men ogsaa om at styde Modpartens Kugler tilside, naar de synes at have opnaaet for fordeelagtig en Plads. Hver en foreløbig Geir markeres med en Streg, der imidlertid ikke skrives med Kridt paa en Tavle eller en Dør, men ridses af Spilleren med Foden paa Jorden. Ere alle Kuglerne udspilte, opgjøres Regnskabet, og de, der have færrest Streger, maae hede ligesaamange Fuglitter, eller Flaster Biin, som de ere komne Streger tilforn. Spillet er, som man sees, i sine Hovedtræk ganske simpelt. Det er det samme, som vore

Drenge af og til more sig med. Men her spilles det af voksne Mænd, der udvikle en Finhed og Konstfærdighed, som man ikke skalde vente med et tilsvindelende saa ringe Apparat. Det maa imidlertid bemærkes, at medens Spillepladsen er den nøgne Jord og uden Tvivl ikke er fri for Ujevnheder, ere Kuglerne omhyggeligt dreiede og indsmelte med Bly. Den svede Spiller kan derfor med Sikkerhed beregne den ofte forunderlige Bane, hans Kugle vil beskrive, naar han triller den henad Jorden.

Om Bocciaspillet i sin nuværende Form allerede var bekendt i Oldtiden, vover jeg ikke at afgjøre; men Konstneren har gjort vel i at antage det. Motivet, Bevægelsen og Udtrykket ere tagne fra det virkelige Liv, men Kostumet er antikt. De kort affaarne Posser, der holdes sammen om Hovedet med et Baaud, minde om Oldtiden, og det nøgne Legeme gjør det endnu mere. Hos de gamle Grækere, hvor Ungdommen nogen svede sig i Gymnastierne, og man dagligt faae det mandlige Legemes Former i deres fulde Skjønhed og oplivede af det mangfoldigste Musflespil, var det naturligt, at det blev en Yndlingsopgave for Billedhuggeren at fremstille den nøgne Yngling. Hvor han kunde, kastede Konstneren Klæderne bort, og fremstillede Mennesket, som det udgik fra Skaberens Haand, nøgent, som det var for Synbefalbet. Nutidens Billedhuggerkonst er en Datter af Oldtidens. Det er endnu Billedhuggerens Forret at maatte blotte Legemet, og Enhver, som sætter Pris paa legemlig Skjønhed, maa haabe, at denne Forret aldrig vil blive dem frataget. Saaledes har Konstneren her tænkt sig en ung Græker ifærd med at spille Boccia. Han har ikke haft anden Klædning, end en kort Kappe, der hang løst om Skuldrene. I det han stiller sig i Positur for at kaste Kuglen, glider Kappen ned; han har ikke Tid til at tage den op, men indskrænker sig til at standse den paa Halsveien med sin venstre Arm; han er lutter Opmærksomhed for Spillet. I det sigtende Blik, i Armens Bevægelse, i hele Legemets Holdning, er denne ene Tanke gjennemsført paa en ægte konstnerisk Maade. Hertil kommer en naturtro Udførelse af Enkelthederne. En saadan Forening af Skjønhed og Sandhed vil forhaabentlig skaffe Bocciaspilleren mange Venner. Var jeg en rig Mand, skalde han staae i min Billardstue.

2.

Ugens Politik.

Den 19de Septbr.

Naar man ofte bebreider de Forfattere, der gjøre Politiken til Gjenstand for deres Virksomhed, at de ingensunde ere velunderrettede, at de tilbagekalde idag, hvad de have berettet som aldeles sikkert igaar, og at de, naar de give sig af med at spaae, som oftest ere høist uheldige Spaamænd, der af Begivenhederne modtage det ene Dementi efter det andet, have de dog den Trøst, at een af Verdens største, ja vi kunne gjerne sige dens allerstørste Politiker, vi mene de Franskes Keiser, ikke har været helbigere i sine Forudforudsigelser. Det er kun saa Dage siden, at han i Marseille i et poetisk Sprog

Bocciaspilleren, af Christian Freund.